

STAATSBLAD VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

566 **BESLUIT** van 29 november 1973, houdende invoering van een minimumjeugdloonregeling.

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op voordracht van Onze Minister van Sociale Zaken van 31 oktober 1973, Directoraat-Generaal voor Algemene Beleidsaangelegenheden, Directie Arbeidsverhoudingen, Nr. 63.089;

Gelet op artikel 7, derde lid, en artikel 8, derde lid, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (*Stb.* 1968, 657);

Gezien het advies van de Stichting van de Arbeid van 15 juni 1972 nr. S.A. 34.159/E/Bu;

De Raad van State gehoord (advies van 14 november 1973, No. 24);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Sociale Zaken van 27 november 1973, Directoraat-Generaal voor Algemene Beleidsaangelegenheden, Directie Arbeidsverhoudingen, Nr. 63.089;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1. Werknemers die de leeftijd van 15 jaar doch niet die van 23 jaar hebben bereikt, hebben de aanspraak, bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag.

Artikel 2. 1. Het minimumloon waarop artikel 1 aanspraak geeft, bedraagt voor de hierna te onderscheiden leeftijdscategorieën het daarbij aan te geven percentage van het mini-

mumloon dat geldt ingevolge de artikelen 8, eerste lid, en 14 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag:

de 22-jarigen: 92,5
de 21-jarigen: 85
de 20-jarigen: 77,5
de 19-jarigen: 70
de 18-jarigen: 62,5
de 17-jarigen: 55
de 16-jarigen: 47,5
de 15-jarigen: 40.

2. De uit toepassing van het voorgaande lid voortvloeiende maand- en weekbedragen worden afgerond op een veelvoud van f 0,10; indien het restbedrag f 0,05 of meer bedraagt geschiedt de afronding naar boven.

Artikel 3. Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 januari 1974.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Soestdijk, 29 november 1973.

JULIANA.

De Minister van Sociale Zaken,
BOERSMA.

Uitgegeven de vierde december 1973.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

NOTA VAN TOELICHTING

Bij de wijziging van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag van 6 augustus 1970, Stb. nr. 376, is middels toevoeging van een nieuw derde lid aan artikel 7 van deze wet de mogelijkheid geschapen om ook aan werknemers jonger dan 23 jaar een aanspraak toe te kennen op een minimumloon. Bij dezelfde wetwijziging werd aan artikel 8 van deze wet een nieuw derde lid toegevoegd, dat de mogelijkheid biedt voor deze werknemers het minimumloon te stellen op een percentage van het minimumloon voor 23- tot 65-jarige werknemers. Van de in artikel 7, derde lid, gegeven bevoegdheid mag slechts gebruik worden gemaakt nadat de Stichting van de Arbeid in de gelegenheid is gesteld, ter zake advies uit te brengen.

Bij schrijven van 28 juni 1971 heeft de toenmalige Minister van Sociale Zaken de Stichting van de Arbeid mededeling gedaan, dat naar zijn mening te zijner tijd tot vaststelling van minimumjeugdlonen diende te worden overgegaan. De mening van de Stichting van de Arbeid werd gevraagd over de wenselijkheid van een minimumjeugdloonregeling en zo het antwoord positief zou zijn, op welk niveau deze lonen voor de onderscheiden leeftijdscategorieën zouden kunnen worden gesteld.

Op 15 juni 1972 heeft de Stichting ter zake een verdeeld advies uitgebracht. De Stichting staat in principe niet afwijzend tegenover een minimumjeugdloon als minimumrechtsbescherming, doch er bestaat wegens het ontbreken van voldoende gegevens ter zake binnen de Stichting verschil van mening over het mogelijke effect en daarmee over de wenselijkheid van invoering van een minimumjeugdloonregeling.

Een deel van het Bestuur van de Stichting pleit vanwege de betrekkelijk grote differentiatie tussen de basisjeugdlonen in verschillende bedrijfstakken voor een minimumjeugdloonregeling die weliswaar geen drastische verschuivingen in de loonstructuur beoogt maar toch meer betekent dan een minimumrechtsbescherming, die slechts in weinig gevallen betekenis zou hebben. Uit een oogpunt van eenvoud en rechtvaardigheid zou de regeling een algemeen uniform karakter moeten hebben.

Een ander deel van het Bestuur is om meerdere redenen van oordeel, dat de invoering van een algemene minimumjeugdloonregeling niet wenselijk is. In de eerste plaats ligt naar het oordeel van dit deel van het Bestuur de sociale indicatie minder voor de hand voor jeugdigen dan voor volwassenen met gezinslasten. In de tweede plaats ontbreekt voldoende inzicht in het kosteneffect van de invoering van een zodanige regeling. In de derde plaats zal een eventueel optredende extra verhoging van de loonkosten van jeugdigen, in samenhang met de beperking van hun arbeidstijd door maatregelen op het terrein van de partiële leerplicht, hun thans niet in alle opzichten even gunstige positie op de arbeidsmarkt niet ten goede komen. Bovendien zou een algemene regeling in een aantal gevallen het effect van de prestatiebeloning kunnen frustreren. Indien toch tot invoering van een wettelijk minimumjeugdloon wordt besloten, meent dit deel van het Bestuur, dat de werkingssfeer, zulks in samenhang met de leerplichtwet, moet worden beperkt tot jeugdigen van 18 t/m 22 jaar, voor wie geen c.a.o. of loonregeling van kracht is en die langer dan drie maanden aaneengesloten bij dezelfde werkgever in dienst zijn.

Naar de mening van de ondergetekende ware een minimumjeugdloonregeling in te voeren. Hiermede wordt bereikt dat

ook aan de jeugdige werknemers bij het aangaan van een arbeidsverhouding tenminste een bij die regeling te bepalen loon wordt gewaarborgd. Deze minimumrechtsbescherming is met name van belang voor die jeugdige werknemers aan wier individuele arbeidsovereenkomst niet een c.a.o. of loonregeling ten grondslag ligt.

Deze minimumjeugdloonregeling dient naar de mening van de ondergetekende een algemeen en uniform karakter te hebben. Afgezien van de omstandigheid, dat een partiële regeling vanuit een oogpunt van eenvoud van wetgeving zo enigszins mogelijk vermeden zou moeten worden, zou invoering van een minimumjeugdloonregeling uitsluitend voor die werknemers die niet onder een c.a.o. of loonregeling vallen onaanvaardbare consequenties kunnen hebben uit een oogpunt van een juiste rechtsbedeling. Zulks zou zich voordoen in die gevallen, waarin de beloning voor jeugdige werknemers vallend onder een c.a.o. achterblijft bij de via een partiële regeling wettelijk vastgestelde minimumbeloning voor jeugdige werknemers op wie geen c.a.o. van toepassing is.

De ondergetekende acht het voorts wenselijk de benedengrens te stellen op 15 jaar. Tegen het stellen van deze grens op 18 jaar heeft hij overwegende bezwaren, zolang de mogelijkheid bestaat dat door jeugdigen beneden 18 jaar in een dienstbetrekking krachtens arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht, meer dan éénderde van de normale arbeidsduur, als bedoeld in artikel 12 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, arbeid wordt verricht.

Overigens meent hij dat de onderhavige kwestie opnieuw in overweging moet worden genomen wanneer in verband met de realisering van onderwijs- en arbeidsmaatregelen voor werkende jongeren in het kader van de ontwikkeling van werknemers naar leerling-status omtrent de financiële positie van die jongeren beslissingen moeten worden genomen.

De aanspraken op minimumjeugdloon zijn uitgedrukt in percentages van het minimumloon. Bij de vaststelling van de afleidingspercentages is aansluiting gezocht bij de bestaande beloningssituatie van jeugdigen in het bedrijfsleven waarbij de gegevens betreffende de verdiende lonen van jeugdige werknemers, vallend onder een c.a.o., als richtsnoer hebben gefungeerd. Gelijksoortige gegevens voor jeugdige werknemers, niet vallend onder een c.a.o. ontbreken. De afleidingspercentages zijn gesteld op 7½ per dalende leeftijdscategorie zodat de 15-jarigen 40 pct. van het minimumloon wordt gegarandeerd. In dit verband zij er met het oog op de bestaande en toekomstige regelingen op het terrein van de partiële leerplicht op gewezen, dat conform artikel 12, eerste lid, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag het minimumjeugdloon bij een kortere dan de normale arbeidsduur naar evenredigheid lager is. Uit deze afleidingspercentages resulteert een afbouw van de minimumjeugdlonen welke nagenoeg overeenkomt met de onderste grens van de afbouw van de uit het bedrijfsleven bekende verdiende lonen van jeugdige werknemers vallend onder een c.a.o.

De datum van inwerkingtreding van het onderhavige besluit is gesteld op 1 januari 1974.

De Minister van Sociale Zaken,
BOERSMA.